

Heti biztató üzenetek 4.10. A bocsánatban rejlő szabadság – Böjt1

„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Lukács 23,34

Jézus első szava a kereszten a bocsánatról szól. Arról a bocsánatról, amelyben együttérzés van és nagyvonalúság a megbántott személy részéről az őt megbántó személy iránt. Nagy szükség van a valódi megbocsátáshoz erre a nagyvonalúságra, erre az önzetlenségre.

A valódi megbocsátáshoz. Merthogy van, hogy tovább tudunk lépni, mert tovább kell lépni, de valójában sebzettek, dühösek maradunk. A valódi megbocsátás el tudja engedni még a nyomát is a korábbi törésnek. Szinte lehetetlennek hangzik! Pedig lehetséges.

De ehhez látni kell a másikat is. Mert a sérelmeinkben sok esetben csak a saját részünket látjuk. A saját veszteségemet, a saját törésemet, a saját sértettségemet. Amit elvett tőlem, hogy csalódást okozott, hogy kegyetlen volt és érzéketlen. Miatta általában véve is csalódtam az emberi nemben.

Látni kell tehát a másikat. Fel kell fedezni őt és megnézni az arcát ebből a szögéből is. Mert az embereket nagyon sokszor leegyszerűsítően csak egyféle kameraállásból érzékeljük. Így tudjuk őket tipizálni, többnyire leegyszerűsítően rossz és jó emberek csoportjára osztva ismerőseinket (és persze az ismeretleneket is). Pedig jól tudjuk, ha éppen nem szubjektív szemmel nézzük egymást, hogy valójában az embereknek nem egy arca van. Mindenki tud kedves lenni és karcos, együttérző lenni és durva, önzetlen és nagyon is önző karakterű lenni.

Mégis adott helyzetekben a tapasztalatainkat mérlegelve döntünk idővel ezekről a skatulyáról. Alapvetően bizonyos egyszerű esetekben tudunk is a saját védelmünkben úgy jó döntést hozni, hogy a számunkra kellemetlen, káros, veszélyes egyéneket egész egyszerűen kiszűrjük és kirakjuk érzelmvilágunk bizalmi teréből. De nem mindig tehetjük ezt meg.

A barátokat megválaszthatjuk, de a családot nem. Meg annyira a kollégákat sem, meg a szomszédok is adottak, vagy még előnytelenül is változhatnak. A társadalmi együttélés bizonyos formái tehát arra kényszerítenek bennünket, hogy meg kell tanulnunk elfogadni, hogy vannak kellemetlenségek az emberi együttélésben és meg kell kísérelnünk kezelni is ezeket a kellemetlenségeket.

Óhatatlanul lesz olyan embertársunk, aki megbánt bennünket és ezután is együtt kell vele működni és nem lehet ignorálni, mert nekünk is kárunkra válik és hát őszintén megvallva nem is volna a lehető legelegánsabb és legfelnőttsebb viselkedés tőlünk. Szóval gyakorolnunk kell a

megbocsátást. Persze Jézusnak és az apostoli kornak az igehirdetése ezt a keresztény morál alapelemeként is hangsúlyozza. A megbocsátás nem erkölcsi csúcsteljesítmény, hanem elvárt minimum, hiszen Mesterünk ezt tanította és élénk is élte.

Ráadásul a gólgotai kereszten élte élénk. Sértettsége csúcsán a lehető legextrémabb helyzetben mondta ki ezt a fontos imádságot, amelyben Isten bocsánatáért esedezett és még véletlenül sem átkozódott az Őt gúnyoló felajzott tömeget szemlélve. Áldotta és nem átkozta őket! Lehet hangsúlyozni Az Ember és az emberek közötti fény és árnyék kontrasztját ebben a történetben.

De sokkal érdekesebb feltenni azt a kérdést, hogy Jézus kérése tanító jellegű színpadi túlzás vagy valóban szívből jövő könyörgés volt? Ez lett volna a legdurvább példázat, vagy tanítói koherenciáját szem előtt tartva, ha már tanított az ellenségért való könyörgés fontosságáról, hát most kihasználta a helyzetben rejlő lehetőséget és példát adott nekünk? Csak ennyi lett volna?

Egy összevert, kialvatlan, megalázott haldoklótól erre gondolni mindenképpen tiszteletreméltó és lenyűgöző dolog. Jézus tudatosságát és szolgálata iránti odaadását látva még talán nem is meglepő. Sőt, a szívünk mélyén talán ezt is várjuk attól, aki szenvedésében is Mesterünkké akar válni. Mutasson többet, mint ami embertől várható!

De ha kicsit ízlelgetjük a mondatát, akkor rájövünk erejére és a csodára, ami benne rejlik. A mi lelkünkben a szeretet ugyanis attól törik el, hogy a másik hidegen számító szenttelen károkozása megszegyenítően nevetségessé teszi hozzá való korábbi ragaszkodásunkat, belé vetett bizalmunkat, őszinte pillanatainkban elmondott vallomásainkat. Mennyire ostobán kiszolgáltattam magam neki, aztán tessék, ezt tette velem! Ha így van és tényleg egy számító pszichopata áldozata lesz valaki, abból tényleg nagyon nehéz is lesz felépülni.

Ha viszont a másik egyszerűen csak érzéketlen volt, vagy fáradtan nem gondolt bele, vagy elragadták az indulatai és tudatosan szűrt, de már a mondat kimondásának pillanatában megbánta, esetleg olyanért bántott meg, hogy nem is tudta mennyire érzékeny pontot érint rosszul megválaszolt szavával. Akkor, ezekben az esetekben kimondhatjuk, hogy ami történt az fájdalmas, sértő, kellemetlen és törést okozó aktus volt, de baleset. Ha nem tudja, mit tesz, nem is annyira gonosz.

Ha pedig belegondolok önzetlenül abba, hogy ő nem tudta, nem tudhatta, nem akarta, nem akarhatta, akkor már nem magammal foglalkozom, hanem vele. Azaz kapcsolódok hozzá. Ezzel pedig elkezdem a kapcsolatunkat gyógyítani. Ez pedig már a bocsánatért tett erőfeszítés. Az ilyen erőfeszítés pedig valódi gyógyuláshoz, valódi továbblépéshez vezet. Erre tanít, erre biztat Jézus első szava a kereszten. A másikkal foglalkozz, ne önmagaddal! Gyógyító lesz és felszabadító!